

Arrest

nr. 137 745 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 24 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 oktober 2014 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissing werd op 7 november 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 25 april 2014 een verklaring tot inschrijving in, als werknemer.

De verwerende partij nam op 3 oktober 2014 een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40, § 4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) in samenlezing met artikel 50, § 2, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit) *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 21 en 45, §§ 1 en 2 van het verdrag van de werking van de Europese Unie.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Artikel 40 par. 4 par. 1 stelt:

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° Hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomst om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Verzoeker past deze regel toe op zijn situatie:

- Voorwaarden van artikel 41: geen probleem
- Werkzoekend. Inderdaad verzoeker heeft zich ingeschreven in een trajectovereenkomst ten einde vorderingen te maken in haar zoektocht naar werk.

Artikel 50 par. 2 3° Vb stelt:

3° werkzoekende:

a) een inschrijving bij de VDAB of kopieën van sollicitatiebrieven

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en de duur van de werkloosheid

Verzoeker past dit eveneens toe op haar situatie:

a) Verzoeker heeft zich inderdaad ingeschreven bij de VDAB op 17 juli 2014

b) De tweede voorwaarden is dat verzoeker een bewijs voorlegt van een reële kans om aangesteld te worden. Welnu verzoeker heeft een trajectovereenkomst ondertekend en deze overeenkomst aan het uitvoeren. Deze trajectovereenkomst stelt haar in staat om makkelijker werk te vinden gezien zij begeleid wordt.

Verzoeker stelt aldus vast dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 50 par. 2 3° Vb in toepassing van artikel 40 par. 4 1° Vw.

Het motief van verwerende partij dat zij nog geen moeite zou hebben gedaan om werk te vinden is een motief dat niet deugdelijk is. Verzoeker volgt een traject om werk te vinden.

Verzoeker is inderdaad laag geschoold doch dit betekent niet dat zij geen werk kan vinden. Er is immers een nood aan vrouwen in het kader van de dienstencheques waar verzoeker van plan is te werken. Zij wacht immers tot op het ogenblik er een plaats vrijkomt.

Ook het motief dat verzoeker op 3 oktober 2014 nog geen werk zou hebben gevonden is immers niet deugdelijk. Verzoeker heeft een verklaring van inschrijving gedaan op 25 april 2014. Verzoeker stelt vast dat er nog geen 6 maanden voorbij waren.

Verzoeker verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie dd 26 februari 1991 The queen contre Immigration Appeal Tribunal ex parte Gustaff Desiderius Antonissen. Het beschikkend gedeelte van het arrest stelt: It is not contrary to the provisions of community law governing the free movement of workers for the legislation of a Member State to provide that a national of another member state who entered the first State in order to seek employment may be required to leave the territory of that State if he has not found employment there after six months, unless the person concerned provides evidence that he is continuing to seek employment and that he has genuine chances of being engaged.

Uit dit oude arrest wordt een termijn van 6 maanden werkloosheid aangehouden. Verwerende partij heeft veel te overhaast te werk gegaan.

Hieruit volgt dat de beslissing in strijd is met artikel 21 en 45 par 1 en par. 2 van het verdrag met betrekking tot de werking van de Europese Unie en haar doelstellingen namelijk het bevorderen van het vrij verkeer en werknemers.

Artikel 21 stelt: Iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en de voorwaarden die bij de verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

Artikel 45 stelt:

1. Het verkeer van werknemers binnen de Unie is vrij.

2. Dit houdt de afschaffing in van elke discriminatie op grond van de nationaliteit, tussen de werknemers der lidstaten, wat betreft de werkgelegenheid, de beloning en de overige arbeidsvoorwaarden

Het middel is gegrond.

B: Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker is van oordeel dat het bevel om het grondgebied onlosmakelijk verbonden is met de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf.

Derhalve is het bevel een bijzaak bij de beslissing die een einde stelt aan het verblijf dat de hoofdzaak is.

Het juridisch algemeen principe is echter dat de bijzaak de hoofdzaak volgt. Dus indien de hoofdzaak dient te worden vernietigd (de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden) dient ook het bevel om het grondgebied te worden vernietigd.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft, stelt de Raad vast dat deze beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt zo, met verwijzing naar artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet en de artikelen 50, § 2, 3° en 51, § 2, tweede lid van het vreemdelingenbesluit, vastgesteld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden als werknemer of werkzoekende. Hierbij wordt aangestipt dat de verzoekende partij ondanks haar inschrijving bij de VDAB geen vordering lijkt te hebben gemaakt aangaande haar kansen op de arbeidsmarkt. Ook motiveert de verwerende partij dat het feit dat de verzoekende partij zich heeft ingeschreven voor een trajectbegeleiding eigenlijk wil zeggen dat zij een loopbaanoriëntatie nodig acht om kans te maken op de Belgische arbeidsmarkt, hetgeen aantoonde dat zij haar kansen op de arbeidsmarkt zeer gering inschat. De Raad stelt vast dat deze uiteenzetting de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt bovendien dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent die aan deze beslissing ten grondslag liggen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft.

De verzoekende partij verwijst naar artikel 21 van het VWEU, dat luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en de voorwaarden die bij de verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Tevens verwijst de verzoekende partij naar artikel 45 van het VWEU, dat luidt als volgt:

“1. Het verkeer van werknemers binnen de Unie is vrij.

2. Dit houdt de afschaffing in van elke discriminatie op grond van de nationaliteit tussen de werknemers der lidstaten, wat betreft de werkgelegenheid, de beloning en de overige arbeidsvoorwaarden.

3. Het houdt behoudens de uit hoofde van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid gerechtvaardigde beperkingen het recht in om,

a) in te gaan op een feitelijk aanbod tot tewerkstelling;

b) zich te dien einde vrij te verplaatsen binnen het grondgebied der lidstaten;

c) in een der lidstaten te verblijven teneinde daar een beroep uit te oefenen overeenkomstig de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen welke voor de tewerkstelling van nationale werknemers gelden;

d) op het grondgebied van een lidstaat verblijf te houden, na er een betrekking te hebben vervuld, overeenkomstig de voorwaarden die zullen worden opgenomen in door de Commissie vast te stellen verordeningen.

4. De bepalingen van dit artikel zijn niet van toepassing op de betrekkingen in overheidsdienst.”

Artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet – bepaling waarvan in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden toepassing wordt gemaakt – luidt verder:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

De verzoekende partij voert onder meer aan dat de verwerende partij overhaast te werk is gegaan door haar geen zes maanden te gunnen om te bewijzen dat ze een reële kans maakt op tewerkstelling.

De verzoekende partij geeft correct aan dat het in artikel 45 van het VWEU vervatte vrije verkeer van werknemers tevens impliceert dat de onderdanen van de lidstaten het recht hebben om zich binnen het grondgebied van de andere lidstaten vrij te verplaatsen en daar te verblijven teneinde er werk te zoeken (HvJ C-292/89, Antonissen, 26 februari 1991; HvJ C-344/95, Commissie v. België, 20 februari 1997).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wees er, specifiek wat werkzoekenden betreft, ook op dat het nuttig effect van het recht op vrij verkeer van werknemers gewaarborgd is zolang het gemeenschapsrecht of, bij gebreke daarvan, de wettelijke regeling in de betrokken lidstaat, de belanghebbenden een redelijke termijn laat om zich op het grondgebied van die lidstaat op de hoogte te stellen van de werkaanbiedingen die bij hun beroepskwalificatie passen, en om in voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangeworven (HvJ C-292/89, Antonissen, 26 februari 1991; HvJ C-344/95, Commissie v. België, 20 februari 1997). In de zaak Antonissen stelde het Hof vast dat er geen communautaire bepaling is die een termijn stelt voor het verblijf van EU-onderdanen die in een andere lidstaat werk zoeken. Het Hof stelde vervolgens vast dat een termijn van zes maanden zoals die was vastgesteld in de betreffende nationale wettelijke regeling in beginsel niet ontoereikend lijkt om de burger van de Unie in staat te stellen zich in de ontvangende lidstaat op de hoogte te stellen van de werkaanbiedingen die bij zijn beroepskwalificaties passen, en in voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangeworven en een dergelijke termijn geen belemmering vormt voor het nuttig effect van het beginsel van het vrije verkeer.

Hieruit volgt dus dat de lidstaten een redelijke termijn in acht dienen te nemen en dat zes maanden als een redelijke termijn kan worden beschouwd om aan te tonen dat je werk kan vinden. *In casu* blijkt dat de verwerende partij geen zes maanden heeft laten verstrijken alvorens een beslissing te nemen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een overeenkomst voor trajectbegeleiding heeft afgesloten, hetgeen niet wordt ontkend door de verwerende partij. In het kader van een dergelijke overeenkomst dienen acties naar werk te worden ondernomen. Dergelijke begeleiding bestaat er net in de werkzoekende te helpen in het vinden van de geschikte job. Door de termijn van zes maanden niet af te wachten wetende dat de verzoekende partij een trajectovereenkomst heeft afgesloten met het oog op het vinden van een passende job, is de verwerende partij overhaast tewerk gegaan. *In casu* heeft de verwerende partij de verzoekende partij geen redelijke termijn gegeven om aan te tonen dat ze een reële kans maakt op tewerkstelling.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij een schending van artikel 45 van het VWEU *juncto* artikel 40 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst

op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 oktober 2014 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU